

JULIA BURGERS-DROST

Een hart
moet beslissen

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Felien Houten heeft geen gemakkelijke en prettige jeugd gekend. Van haar ouders herinnert ze zich zo goed als niets. Ruziënde mensen, dat is het enige beeld dat ze heeft meegemaakt. En dat is misschien maar goed ook; als ze in haar jongste levensjaren meer had opgepikt, dan was het terugblikken nog schrijnender.

Ze weet dan ook zo goed als niets van haar komaf, het interesseert haar tot op heden ook bitter weinig.

Door omstandigheden, zoals fusies en opheffingen, is ze van het ene kindertehuis naar het andere gebracht. Zodoende heeft ze zich nooit kunnen hechten. En ook al gaat het nu behoorlijk goed met haar, ergens blijft de achterdocht een rol spelen.

Waarom zijn die mensen vriendelijk? Willen ze iets van haar? Felien heeft al jong begrepen dat ze een bepaalde uitstraling heeft die haar voor mannen aantrekkelijk maakt. Ze

is goed geproportioneerd en haar lachen lijkt een lokken. Niets is minder waar. Innerlijk is Felien schuw voor mensen. Ze heeft in de loop der jaren geleerd zich een houding te geven. 'Wie maakt me wat? Ik ben ik!!!'

Angst heeft haar jonge leven vernield. Angst voor de vrijmoedige handen van een der kindershuisleiders. Met dreigementen werd ze klein gehouden. Ze voelde zich anders dan de anderen. Besmeurd, vies. En wanneer een van de grotere meisjes romannetjes wist binnen te smokkelen en eruit voorlas, meende Felien dat het sprookjes waren. Mannen, die tederheid vertoonden, niet meteen toetastten en grove taal uitsloegen.

Met tederheid en liefde kan ze nog niet goed omgaan.

Het was een geluk dat ze aardig kon leren en op de mavo was de sfeer prettiger dan tijdens de basisschoolperiode. Daar hoorde ze bij 'de tehuis kinderen'. Destijds had 'Het Haventje' een slechte naam. De oudste groep bestond uit tieners met een criminele achtergrond. Heel wat keertjes kwam de politie een bezoek brengen aan het huis en telkens weer dacht Felien: als ik het nu eens vertelde...

Maar de zelfverachting was te sterk, ze

vreesde zelf beschuldigd te worden. En werd ze niet bedreigd met overplaatsing naar een soort stichting waar het er streng aan toeging?

Op de mavo was Felien voor het eerst een beetje gelukkig. Ze leerde goed, kreeg mooie cijfers en had zelfs een paar vriendinnen. Tot deze meisje een vriendje kregen. Vanaf dat moment trok Felien zich terug. De meisjes hadden immers verhalen waar ze geen kant mee op kon. Ze spraken over zoenen alsof het gewoon was. Giechelden om ditjes en datjes.

Buitengesloten door de anderen bekwam haar opnieuw de eenzaamheid. Alleen de studieboeken waren haar vrienden. Ze slaagde dan ook met een mooie lijst en kreeg het advies door te leren. Maar Felien wilde vrij zijn, weg van het huis, eindelijk zelfstandig zijn!

Toen kwam ze in aanraking met een vrijgevochten groepje jongelui van wie ze enkelen nog kende uit een vorig tehuis. Meteen werd ze geaccepteerd als een van hen.

Nog begrijpt ze niet dat ze niet is meegegaan met het druggebruik, het roken van stiekies en wat dies meer zij.

Nadat ze de deur van 'Het Haventje' voorgoed achter zich had dichtgetrokken, sloot ze zich aan bij de groep. En werken deed ze ook.

Schoonmaakster, toiletjuffrouw en uiteindelijk een baantje achter de kassa van een warenhuis.

Toen ze merkte dat men ervan uitging dat haar loon gebruikt werd om heroïne van te kopen, besloot ze te kappen met 'de vrienden' en een nieuw leven te beginnen.

Helaas lukte dat niet! Tot ze beslag wist te leggen op de identiteitspapieren van een medebewoonster. Een pruik hielp haar om het uiterlijk aan te passen. Ze liet zich bij een uitzendbureau inschrijven en kreeg vrij snel een baan als kinderverzorgster. Ze was niet langer Felien Houten, maar Mies Kooger. Dol was ze op de kleine Rianneke, van wie de moeder in een boetiek werkte. Geleidelijk aan werd ze gelukkig, ook al was er altijd de angst voor ontdekking. Natuurlijk kon het niet goed blijven gaan.

De oude vrienden ontdekten waar ze zich schuilhield en zetten de voet dusdanig dwars dat ze geen uitweg meer zag.

Chantage maakte haar het leven moeilijk. En toen de boetiek door de druggebruikers werd overvallen, vluchtte ze.

Waar moet een mens die zo door het leven is beschadigd, naartoe?

Het was beslist geen toeval dat ze door Karsemijer, een hooggeplaatste politieman, van de straat werd opgeraapt. Hij wist onmiddellijk waar heen te gaan met het hoopje mens. Een huis gelegen aan de Boslaan. Een wijk met vooroorlogse villa's die in Feliens ogen de deftigste van de plaats waren. Huizen met ruime, goed onderhouden tuinen. Nergens was sprake van verwaarlozing, het houtwerk nergens verveloos en voor de ramen pronkten planten en sierlijke voorwerpen. De laan was aan beide zijden begroeid met zware bomen die in de zomermaanden voor koelte zorgden.

De bewoners van nummer zeventien, een echtpaar op middelbare leeftijd, ontving haar met liefde. Jan en Rita Althuisius waren geen onbekenden voor haar. Ze had hen eerder ontmoet omdat ze de grootouders van de kleine Rianneke waren.

Al snel bleek dat Rita maar wat graag nog eenmaal de zorg voor een 'kind' kreeg. Haar uitgevlogen dochters lieten een lege plek achter. Rita kampte met het zogeheten 'legenest-syndroom.' Ze moederde over 'Mies' die al gauw Felien voor haar werd.

'We vergeten die Mies-affaire en je begint

bij ons gewoon opnieuw!’

Voor het eerst in haar leven ontdekte Felien wat ouderliefde en een thuis was.

Jan en Rita vonden dat Felien verder moest leren. ‘Bijvoorbeeld de havo, daarna kun je altijd nog zien wat je wilt!’ Na enige aarzeling van haar kant besloot Felien die raad op te volgen. Rita zorgde ervoor dat het meisje uiterlijk in niets van de anderen verschilde. Ze kreeg eigentijdse kleding, die ze zelf mocht uitzoeken. De zonnigste bovenkamer was voor haar en het was nooit een probleem wanneer ze mensen van school mee naar huis bracht.

Heel langzaam aan herstelde Felien van de vele schokken die ze in haar jonge leven had opgelopen. Van een schuw meisje werd ze een opgewekte jongvolwassene. Trouw vergezelde ze Jan en Rita op zondag naar de kerk, ook al begreep ze aanvankelijk weinig van wat er werd gezegd.

Voor de pleegouders sprak het vanzelf dat Felien zich bij hen aansloot op alle fronten, dus ook wat betreft het geloof.

Felien gedroeg zich voorbeeldig, bang om afgewezen te worden. Wanneer de getrouwde dochters thuiskwamen, was er onrust in haar

hart, vergeleek ze zichzelf steeds met Susan en Ange. Maar ook Ange was een pleegkind dat was geadopteerd als baby. Aan die gedachte klampte ze zich vast.

Onder de zogenaamde zorgeloosheid van Felien huisde nog een broeinest van verdriet, verwaarlozing en mishandeling. Alles wat met seks te maken heeft, schuwde ze. Naar vriendjes heeft ze nooit gekeken. Niemand is ooit op de gedachte gekomen dat Felien een rol speelde. Uiterlijk is ze een nieuw leven begonnen, maar onder het oppervlak was het misbruikte meisje nog springlevend.

Nadat ze geslaagd was voor de havo, moest er een nieuwe beslissing genomen worden. Haar pleegouders waren bereid financiële offers te brengen. Felien wist wat ze wilde: naar de kappersschool. Een kinderdroom die bewaarheid werd.

Rita wist al snel een stageplaats voor haar pupil te vinden en beloofde grif: 'Je mag mijn hoofd als model gebruiken!'

Het behalen van het vakbekwaamheidsdiploma was een feest waard! Buiten dat om heeft Felien ook een manicurecursus gevolgd en het diploma schoonheidsspecialiste be-

haald.

Nooit hebben Rita en Jan spijt gehad van hun beslissing om Felien als een eigen dochter te behandelen.

Diep in haar hart had Felien nog een wens: ooit een eigen bedrijf hebben. Een kapperszaak annex schoonheidssalon. Het liefst zou ze na het behalen van de diploma's in een kuuroord of soortgelijke instelling zijn gaan werken. Maar Rita wist haar daarvan te weerhouden.

‘Lieverd, je moet daar intern zijn. Het op eigen benen staan valt niet mee nu je het zo goed gewend bent. Je kunt zoiets altijd nog doen. Bovendien... ik heb met die nieuwe kapper in de stad gesproken. Ik ken zijn vrouw van het zangkoor. Hij heeft belangstelling voor je... Je kunt er vanmiddag terecht, ik heb meteen een afspraak geregeld. En als je die baan krijgt, kun je lekkertjes thuis blijven wonen. Nergens hoef je voor te zorgen. En je kunt nog sparen ook!’

Felien was zo goed niet of ze ging naar de kapsalon. Met de diploma's op zak naar ‘Salon Henri’. Henri, een verwijfd type, ontving haar vriendelijk en riep meteen zijn vrouw erbij. Sofie, tegenpool van haar man,

zag wel wat in het bescheiden meisje.

Al snel begreep Felien dat Sofie in ‘Salon Henri’ de touwtjes in handen had. Een mooie, forse vrouw met een zware stem, die als een sergeant bevelen uitdeelde.

‘Je kunt tweede kapster worden, Felien. Er is promotiekans en als je goed werkt, betalen we daar ook naar!’

Felien durfde niet anders dan de baan te accepteren. Hard werken, meedoen aan wedstrijden en andere evenementen, want Henri en Sofie weten wat aan de weg timmeren betekent.

Zo is er in Feliens leven een vast ritme ontstaan. Elke dag op dezelfde tijd opstaan, met de fiets naar de stad en bij slecht weer is er de bus. De dagen zijn lang, de eisen hoog. Het altijd vriendelijk zijn heeft haar een kramp-lachje bezorgd.

’s Avonds om zeven uur heeft Rita de warme maaltijd op tafel, altijd goed verzorgd en smakelijk. Zij noch Jan merkt dat Felien hoe langer hoe stiller begint te worden. Nooit spreekt ze de gedachte die haar bezighoudt uit.

‘Is dit nou alles?’